

Kerstmis 2022

Jubelt, puinen van Jeruzalem, hoorden we de profeet Jesaja roepen. Jubelen op de puinhopen. Is er een groter contrast denkbaar? Een grotere paradox? Juichen in oorlogsgebieden? Zingen als je bij vrieskou in een portiek moet slapen? Lachen als je relaties in puin liggen? Of als je net je partner verloren hebt door een ernstige ziekte?

Wat is dat toch voor een boek, die bijbel. Met schijnbaar zoveel tegenstrijdigheden en ongerijmdheden? Dat dan bovendien nog Gods Woord genoemd wordt? Moeilijk, maar toch...

De profeten van het Oude Testament, onder wie Jesaja, doen in het algemeen twee dingen: waarschuwen en bemoedigen.

Waarschuwen tegen het kwaad en het onrecht tussen volken, tegen het kwaad en het onrecht binnen het volk Israël zelf, tegen het kwaad tussen mensen en in de mens zelf. Het kwaad is er, en daar moeten we onze ogen niet voor sluiten, zeggen de profeten, ook niet met Kerstmis. Niet met de mantel der liefde bedekken, want dat is een valse liefde.

Maar de profeten willen ons ook bemoedigen. Bemoedigen omdat God ondanks alle kwaad van zijn mensen houdt, van óns houdt! En dat dáárom uiteindelijk alles ten goede zal keren. De profeten willen ons bemoedigen om onze hoop levend te houden. Ja, jubelen op de puinhopen wil een oproep zijn om de hoop nooit op te geven.

Dat God van ons houdt, heeft Hij willen laten zien door geboren te worden in de gedaante van een klein kind. Een pasgeboren kind, dat zal iedereen beamen, is het meest kwetsbare en het meest vertederende tafereel wat men zich kan voorstellen. En het meest hoopvolle: een klein pasgeboren kind is zo vol belofte.

Het pasgeboren kind dat we vandaag vieren, is echter niet zomaar een kind. Het is het Woord. Het Woord dat er al was vóór de schepping; het Woord waarmee de schepping een aanvang nam. Johannes, die Jezus het Woord noemt, verleent Hem zo een kosmische betekenis, een betekenis die uitstijgt boven de tijd en tegelijk middenin de tijd leeft, ook onze tijd. Met het Woord begint alles en het brengt alles naar zijn bestemming. Het Woord woont onder ons. Met andere woorden: het trekt met ons mee op onze levensweg: soms vermaant het, waarschuwt het; andere keren wil het ons bemoedigen, bevestigen. Het Woord lijdt met ons mee en het zingt met ons mee, deelt in onze vreugde. Omdat het van ons houdt.

Het pasgeboren kind is ook het Licht. Een Licht dat schijnt in de duisternis. In de duisternis van onze wereld, in de duisternis van ons hart. Is de wereld dan zo

duister? Is ons hart zo duister? Zijn dat niet te sombere woorden voor Kerstmis? Ja, eigenlijk wel. Er is gelukkig niet alleen maar duisternis. Er is ook veel goeds in de wereld; er is ook veel goeds in ons! Maar de eerlijkheid gebiedt toe te geven dat dat vele goede vaak verduisterd wordt door allerlei kwaad dat steeds weer de kop op steekt. Het is juist dáárom dat het Licht ons moet bijlichten. Als we allemaal alleen maar goede en liefhebbende mensen waren geweest en het kwaad niet bestond, dan was de geboorte van Jezus, evenals zijn lijden en opstanding, overbodig geweest. Het Licht is er om te voorkomen dat de duisternis overwint. Het Licht is er omdat het van ons houdt. Ik wens u allen een Zalig Kerstmis.

Jan van de Laar, pastor